

شیخ مرتضی زاهد

این عارف زاهد با توجه به اوضاع و احوال زمانه ، قبل از رسیدن به درجه اجتهاد تصمیم گرفت ...

ولادت: حدود 1285 ق.

محل ولادت: تهران

وفات: 1371 ق.

محل دفن: کربلا

محل تحصیل: تهران

اساتید: حضرات میرزا مسیح طالقانی، شیخ فضل الله نوری ، سید عبدالکریم لاهیجی و...

شاگردان: حاج هادی (مقدس) تهرانی ، آقا سید کریم پینه دوز و ...

این عارف زاهد با توجه به اوضاع و احوال زمانه ، قبل از رسیدن به درجه اجتهاد تصمیم گرفت به تعلیم و تربیت مردم و وعظ و روضه خوانی پردازد . وی همواره خود را فقط یک واعظ و روضه خوان ساده می دانست و از هر گونه اظهار فضل و دانش به شدت پرهیز می کرد.

ایشان تنها عامل رسیدن به کمالات معنوی و عروج روحانی را پس از استمداد از حق و توسل به اولیا (ع) ترک محرومات و انجام واجبات طبق فتوای مراجع تقلید می دانست و خود علاوه بر این ترک مشتهات را نیز دستور زندگی خویش قرار داده بود و مراعات این حدود وی را به مقام بالایی از معنویت و کرامت رسانده بود.

روزی در مجلس روضه ، گروهی از خانم ها در حیاط نشسته بودند که بارش باران شروع شد. همه ای بلند شد. در همین لحظه آقا مرتضی که داخل اتاق بود سرش را کمی به سوی آسمان بالا گرفت و به آرامی گفت : مگر نمی بینی ؟ بار! بعد از پایان مجلس وقتی که مردم بیرون می رفتند، دیدند همه جا باران می بارد و فقط در فضای آن خانه از بارش باران خبری نیست

یکی از ارادتمندان ایشان بعد از ظهر عاشورا در حرم امام حسین علیه السلام شیخ مرتضی را بسیار محزون و منقلب دید در حالی که قسمتی از صورتش خراشیده بود. منتظر ماند تا زیارت ایشان تمام شود. اما دقایقی بعد هر چه گشت او را پیدا نکرد.

بعد از آنکه به تهران برگشت معلوم شد آقا مرتضی صبح و ظهر عاشورا تا شام غریبان در تهران جلسه روضه داشته اند! پس از فوت او پیکر پاکش را به مسجد جامع تهران بردند، حاج آقا فخر تهرانی شروع به قرآن خواندن کرد و هر بار که به آیه های عذاب می رسید. می دید جنازه آقا مرتضی مانند انسان های خائف منقبض می شود. به گونه ای غیر منتظره اسباب حمل جنازه مطهر به عتبات عالیات مهیا شد و در حرم ساقی کربلا به خاک سپرده شد.